

การจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีในมหาวิทยาลัยของไทย
LEARNING AND TEACHING MANAGEMENT OF HINDI LANGUAGE
IN THAI UNIVERSITIES*

ปัทมา สว่างศรี, เสกสรรค์ สว่างศรี

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Pattama Sawangsri, Seksan Sawangsri

Chiang Mai University, Thailand

E-mail: pattamasawangsri@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาข้อมูลพื้นฐาน ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีในมหาวิทยาลัยของไทย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามจากมหาวิทยาลัยที่เปิดการเรียนการสอนภาษาฮินดีทั่วประเทศจำนวน 8 แห่ง ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดคือ 81 คนมาจากการสุ่มแบบเจาะจงและการเลือก

ผลวิจัยพบว่า ข้อมูลพื้นฐานแสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล และมหาวิทยาลัยของรัฐบาล ข้อมูลของผู้บริหารแสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีของไทยมีนโยบายปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาฮินดีตามวาระ ปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีคือ ขาดแคลนอาจารย์ผู้สอน จำนวนผู้เรียนน้อยเกินไป และขาดแหล่งเรียนรู้ที่สนับสนุนการเรียน ข้อมูลที่ได้จากผู้สอนแสดงให้เห็นว่า ผู้สอนภาษาฮินดีส่วนใหญ่เป็นชาวไทยมากกว่าเป็นชาวต่างประเทศ เหตุผลการในการเลือกสอนภาษาฮินดีคือ มีใจรักภาษาฮินดี และมีความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์การสอนของผู้สอนแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ทักษะที่ผู้สอนภาษาฮินดีมีความถนัดมากที่สุดคือการอ่าน ทักษะที่ต้องการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ ทักษะการพูด การอ่าน และการฟัง ปัญหาและอุปสรรคสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีคือขาดการสนับสนุนจากสถาบัน และข้อมูลที่ได้จากผู้เรียนแสดงให้เห็นว่า ผู้ที่เรียนภาษาฮินดีเลือกเรียนภาษาฮินดีเพราะความสนใจทุกคนเริ่มต้นศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ผู้เรียนคิดว่าภาษาฮินดีมีประโยชน์ในการศึกษาต่อมากที่สุด รองลงมาคือการทำงาน แรงจูงใจในการเรียนมาจากครูผู้สอน ทักษะที่ผู้เรียนต้องการปรับปรุงมากที่สุดคือการพูด ปัญหาการในการเรียนคือสื่อภาษาฮินดีมีจำนวนน้อย แนวโน้มการใช้ภาษาฮินดีในอนาคตผู้เรียนประสงค์ศึกษาต่อ

คำสำคัญ: การจัดการเรียนการสอน; ภาษาฮินดี

Abstract

This research aims were to find basic information, study problems and obstacles in managing Hindi language teaching in Thai universities by using questionnaires from 8 universities that open the teaching of Hindi in the country. The total number of samples is 81 people from random sampling and selection.

The results were as follows: Basic information shows that universities that have Hindi teaching and learning are government regulated and government universities. The information of the executives shows that the Thai university that has Hindi language teaching and learning has a policy to update the Hindi curriculum according to the term. The most common problem in teaching and learning Hindi is the lack of instructors and students. And the lack of learning resources that support learning. The information of the instructor shows that Most Hindi teachers are Thai people rather than foreigners. The reason for choosing to teach Hindi for most teachers is the love Hindi and partly from expertise. The teaching experience of the instructor is divided into 2 levels: undergraduate and master's degree. The most qualified Hindi teachers are in reading. The top three skills that teachers need to develop are speaking skills, interpreting skills and listening skills. The main problems and obstacle in learning and teaching Hindi for instructors are the lack of support from the institution. And The information from the students shows that those who learn Hindi choose to because of interest. With everyone starting to study at the university level. Those who learn Hindi think that Hindi is most useful in studying and work. The motivation for learning Hindi is mostly from Thai teachers. Those who learn Hindi have the most needs to improve their speaking skills. The Problems in learning Hindi is media for teaching Hindi books or texts. Which is very rare and difficult to study. Students want to study immediately at a high level.

Keywords: Learning and Teaching Management; Hindi Language

บทนำ

ภาษาอินดีเป็นภาษาที่ทางรัฐบาลอินเดียประกาศเป็นภาษาราชการ กล่าวคือ ภาษาทางราชการของอินเดีย เป็นภาษาที่ใช้กันในแถบเอเชียใต้ เพราะนอกจากอินเดียแล้วยังมีประเทศเนปาล บังคลาเทศ ปากีสถาน อัฟกานิสถาน ภูฏาน ก็สามารถพูดภาษานี้ได้ หากกล่าวถึงความเป็นมาของภาษาอินดีแล้ว นับว่าเป็นภาษาตระกูลเดียวกับภาษาในยุโรปส่วนใหญ่ ซึ่งเรียกชื่อรวมทางภาษาศาสตร์ว่า ภาษาอินดี-ยุโรป (Indo-European) ภาษาอินดีอยู่ในสาขาอินดี-อารยะ (Indo-Aryan) ซึ่งแบ่งเป็น 3 สมัยคือ อินดี-อารยะ สมัยโบราณ อันได้แก่ ภาษาสันสกฤต อินดี-อารยะสมัยกลาง อันได้แก่ ภาษาบาลี ปราครฤต และอปรภัมสะ และอินดี-อารยะสมัยใหม่ อันได้แก่ ภาษาอินดี ปัญจาปี เบงกาลี กุชราตี เป็นต้น (จิรพัฒน์ ประพันธ์วิทยา, 2548)

ภาษาอินดีเป็นภาษาที่มีแนวโน้มที่จะทวีความสำคัญเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากมีประเทศอินเดียซึ่งเป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นอันดับสองของโลกรองจากจีนเป็นเจ้าของภาษา นอกจากนี้ชาวอินเดียยังไปตั้งรกรากอยู่ในประเทศต่างๆ ทั่วโลกจนมีบทบาททางเศรษฐกิจและสังคมในประเทศนั้นๆ อีกทั้งยังเป็นกลุ่มที่ยังคงรักษาวัฒนธรรมของตนเองได้อย่างมั่นคง ไทยนับเป็นหนึ่งในประเทศที่มีกลุ่มชาวอินดีเคลื่อนย้ายมาตั้งรกราก อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับอินดีได้มีมาอย่างยาวนานกว่าสองพันปี เริ่มตั้งแต่ในยุคสมัยที่มีการเผยแผ่พระพุทธศาสนาเข้ามาในดินแดนสุวรรณภูมิอันนำพามรดกทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ ภาษาจากอินดีเข้ามามีอิทธิพลสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยทั้งทางด้านศาสนา ภาษา ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อและศิลปะแขนงต่างๆ ขณะที่ความสัมพันธ์ในปัจจุบันระหว่างทั้งสองประเทศก็ยิ่งแนบแน่นมากขึ้นโดยมิได้จำกัดเฉพาะแต่อิทธิพลทางด้านศาสนา ภาษา ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อและศิลปะ แต่ยังขยายความสัมพันธ์ไปในมิติอื่นๆ อีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นด้านการทูต ด้านการเมือง ด้านการทหาร ด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน ซึ่งมีการประสานความร่วมมือกันทั้งในระดับภาครัฐและภาคประชาชน (กรมเอเชียใต้ ตะวันออกกลางและแอฟริกา, 2553)

จากอดีตจนถึงปัจจุบันนับเป็นช่วงระยะเวลาอันยาวนานหลายทศวรรษที่ทั้งสองประเทศส่งเสริมความร่วมมือต่อกัน แต่ถึงกระนั้นการรับรู้ของประชาชนคนไทยเกี่ยวกับอินดี การให้ความสำคัญเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมและภาษาอินดี โดยเฉพาะภาษาที่คนอินดีใช้พูดกันปัจจุบันคือภาษาอินดียังอยู่ในระดับที่ไม่พัฒนาเท่าที่ควรจะเป็น เมื่อมองย้อนถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว ปัจจุบันปรากฏว่ามีเพียงมหาวิทยาลัยบางแห่งในไทยที่จัดการเรียนการสอนภาษาอินดีด้วยเล็งเห็นว่าการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจสังคมวัฒนธรรมอินดีในปัจจุบัน จำต้องศึกษาภาษาปัจจุบันที่ยังใช้กันอยู่คือ ภาษาอินดี เพื่อเป็นสะพานเชื่อมต่อไปยังมิติสัมพันธ์ต่างๆ ที่ทั้งสองประเทศมีร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม ประเพณี วัฒนธรรม และสรรพวิทยาการ เป็นต้น

เริ่มแรกของการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาฮินดีในประเทศไทยมิได้เกิดขึ้นในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยแต่มีขึ้นที่อาศรมวัฒนธรรมไทย-ภารต โดยอาจารย์ภรต กุศลาลัย ปราชญ์ทางภารตวิทยาผู้เป็นครูผู้สอนและเผยแพร่ภาษาฮินดีคนแรกในประเทศไทย ท่านเริ่มสอนครั้งแรกในวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2489 หลังจากนั้นพ.ศ. 2532 จึงเริ่มมีการสอนในมหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นครั้งแรก ในฐานะวิชาเลือกในระดับปริญญาโทของสาขาภาษาสันสกฤต และในปีพ.ศ. 2541 ในฐานะวิชาโท และวิชาเลือกเสรีของระดับปริญญาตรี ทว่ายังไม่เป็นที่นิยมมากนักอันอาจเนื่องด้วยบุคลากรทางด้านนี้มีจำนวนน้อย และการมองไม่เห็นความสำคัญอันเป็นรูปธรรมของการศึกษา ปัจจุบันเมื่อมีผู้เริ่มไปศึกษาภาษาฮินดีโดยตรงในจำนวนที่มากขึ้นจึงได้นำความรู้ที่กลับมาเผยแพร่ทำให้เริ่มมีมหาวิทยาลัยที่จัดการเรียนการสอนภาษาฮินดี มีเพิ่มมากขึ้นหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้จะทำการเก็บข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีในมหาวิทยาลัยของไทยที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน อันจะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงภาพรวมของการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดี การใช้ภาษาฮินดีในไทย อีกทั้งแนวโน้มการศึกษาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาข้อมูลพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีในมหาวิทยาลัยของไทย
2. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีในมหาวิทยาลัยของไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มดังนี้

- 1) กลุ่มผู้บริหารระดับภาควิชา คณะ หรือมหาวิทยาลัยฯ ละ 1 คน
- 2) อาจารย์ผู้สอนภาษาฮินดีของแต่ละมหาวิทยาลัย
- 3) นักศึกษาที่เคยลงเรียนภาษาฮินดีและนักศึกษาที่ลงเรียนวิชาภาษาฮินดีที่มีการเปิดสอนในระหว่าง

ปีการศึกษา 2559-2561 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ชื่อสถาบัน	ผู้บริหาร	ผู้สอนภาษาอินดี	ผู้เรียนภาษาอินดี
1. มหาวิทยาลัยศิลปากร	1	3	15
2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	1	1	10
3. มหาวิทยาลัยรามคำแหง	1	1	-
4. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	1	1	5
5. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	1	2	5
6. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	1	1	5
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	1	2	5
8. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	1	2	15

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยของไทยจะสำรวจด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้ สภาพการจัดการเรียนการสอน การสนับสนุนและพัฒนาบุคลากร ผู้สอนและวิธีสอน ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน ปัจจัยที่ส่งเสริมให้มีจัดการเรียนการสอน การนำสิ่งที่เรียนไปใช้ ซึ่งคำถามจะมุ่งไปยังผู้บริหารสถานศึกษา ผู้สอนและนักศึกษาภาษาอินดี

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

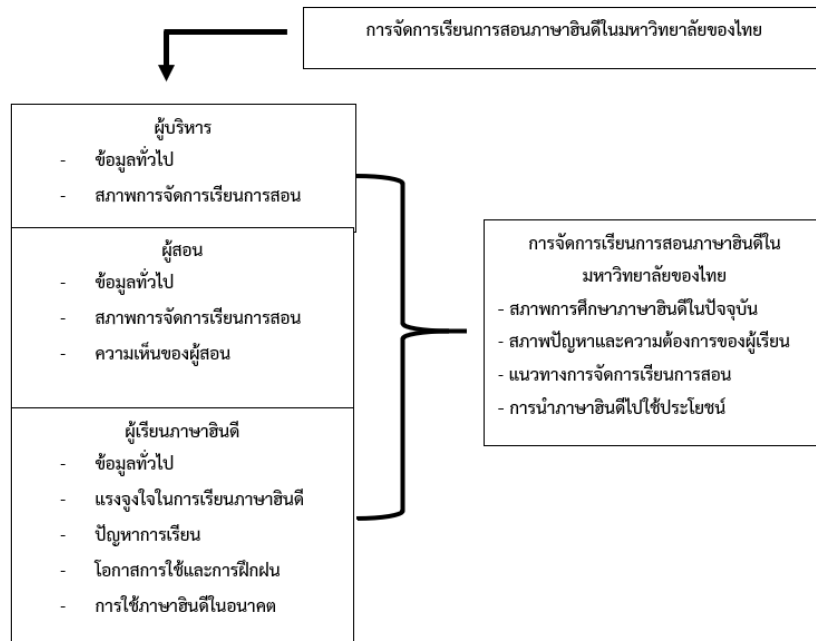
การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย 3 ชุด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1 แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามกึ่งปลายเปิด ใช้สำหรับสอบถามผู้บริหารระดับภาควิชา คณะหรือมหาวิทยาลัย ในเรื่องต่างๆ ได้แก่ 1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย 2. ข้อมูลการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัย

ชุดที่ 2 แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามกึ่งปลายเปิด ใช้สำหรับสอบถามผู้สอนภาษาอินดีในเรื่องต่างๆ ได้แก่ 1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้สอน 2. ข้อมูลสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีที่รับผิดชอบสอน

ชุดที่ 3 แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามกึ่งปลายเปิด ใช้สำหรับสอบถามผู้เรียนภาษาอินดีในเรื่องต่างๆ ได้แก่ 1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้เรียน 2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ได้รับในชั้นเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัยในการจัดการเรียนการสอนภาษาอิตในมหาวิทยาลัยของไทย

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลการจัดการเรียนการสอนภาษาอิตในมหาวิทยาลัยของไทยที่ได้มาจากผู้บริหาร

มหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอิตเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล และเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐบาล ซึ่งมหาลัยในกำกับของรัฐมีการเรียนการสอนภาษาอิตมากกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐ (ร้อยละ 75.00 และ 25.00) ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนไม่มีการเรียนการสอนภาษาอิต โดยการให้ความสำคัญทางด้านภาษาต่างประเทศของแต่ละมหาวิทยาลัยนั้น ได้ให้ความสำคัญกับวิชาภาษาอังกฤษ จีน ฝรั่งเศส เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจากผลการวิเคราะห์พบว่าภาษาต่างประเทศที่แต่ละมหาวิทยาลัยเลือกเป็นอันดับที่หนึ่ง คือ ภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 87.50) และอันดับสองคือ ภาษาจีน (ร้อยละ 50.00) เป็นต้น

ความสำคัญของภาษาในแต่ละมหาวิทยาลัยเป็นผลต่อการกำหนดนโยบายการจัดสรรงบประมาณด้านการเรียนการสอนภาษาอิต ซึ่งสรุปได้ว่า การจัดสรรนโยบายที่มากที่สุด คือ การจัดสรรงบประมาณด้านการเรียนการสอนภาษาอิตจัดสรรตามความต้องการของภาควิชาที่รับผิดชอบการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ (87.50) และน้อยที่สุดคือการจัดสรรตามความต้องการของมหาวิทยาลัย (ร้อยละ 0.00)

แนวทางการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาอิตจากความเห็นของผู้บริหาร สามารถสรุปแนวทางการส่งเสริมในการจัดการเรียนการสอนภาษาอิตออกได้เป็น 2 ประเด็น ดังนี้ ประเด็นแรกคือ แนวทาง

ส่งเสริมการเรียนการสอนระดับภายใน เช่น จัดตั้งหลักสูตรอินดีที่มีความทันสมัย สอดคล้องกับยุคสมัยควรมีเจ้าของภาษาสอนร่วมกับครูที่เป็นคนไทย พัฒนาศักยภาพผู้สอน ผลิตตำราและสื่อการสอนที่ทันสมัย เป็นต้น และแนวทางการส่งเสริมระดับภายนอก เช่น ร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการหาทุนสนับสนุน กิจกรรมต่างๆ รวมถึงการฝึกงานของนักศึกษาในอนาคต จัดตั้งหลักสูตรภาษาอินดี ร่วมมือกับสถาบันการศึกษาทั้งในและต่างประเทศในการจัดการเรียนการสอน และร่วมมือกับทางสถานทูตอินเดียประจำประเทศไทยในการจัดกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น

ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีของแต่ละมหาวิทยาลัยจากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ว่า ปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยของไทยมากที่สุด คือ จำนวนอาจารย์ผู้สอนขาดแคลน จำนวนผู้เรียนน้อยเกินไป และขาดแหล่งเรียนรู้ที่สนับสนุนการเรียน (ร้อยละ 62.50) ส่วนปัญหาที่พบน้อยคือ ภาระงานผู้สอน (ร้อยละ 25.00)

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีจากความคิดเห็นของผู้บริหารโดยแบ่งเป็น 3 ระดับได้ดังต่อไปนี้ ระดับสถาบัน ควรมีการแนะแนวให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของภาษาอินดีระดับผู้เรียน คือการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน เช่น การส่งนักศึกษาเข้าอบรมภาษาอินดีในอินเดียช่วงปิดเทอม ไปสัมผัสสประเพณีวัฒนธรรมของอินเดีย เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ในการใช้ภาษารวมถึงการมีประสบการณ์ด้านอื่นๆ นอกจากการเรียนในชั้นเรียน ระดับผู้สอน คือการพัฒนาศักยภาพของผู้สอน เช่น จัดสัมมนาที่ใช้ภาษาอินดี ส่งเสริมสนับสนุนผู้สอนและนักศึกษาให้มีความรู้สูงขึ้นเพื่อรองรับเศรษฐกิจอินเดีย ผู้สอนต้องมีการผลิตตำราที่เหมาะสม มีสื่อการสอนที่ทันสมัย เป็นต้น

2. ข้อมูลการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยของไทยที่ได้มาจากผู้สอน

ข้อมูลทั่วไปทางด้านเพศของผู้สอนภาษาอินดี เพศชายมีจำนวนมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 84.62 และ 15.38) วุฒิการศึกษาของผู้สอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยของไทย สรุปได้ว่าวุฒิการศึกษาของผู้สอนมีทั้งปริญญาเอก โท และตรี โดยวุฒิการศึกษาที่มีจำนวนมากที่สุดอันดับแรกคือ ระดับปริญญาเอก (ร้อยละ 69.23) อันดับต่อมาคือ ปริญญาโท (ร้อยละ 23.07) และอันดับสุดท้ายคือ ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 7.70)

ประสบการณ์การสอนของผู้สอนแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี และปริญญาโท โดยฐานะกระบวนวิชาภาษาอินดีที่มีประสบการณ์การสอนคือ วิชาเลือกเสรี วิชาโท วิชาพื้นฐาน

ทางด้านความรู้ความสามารถด้านภาษาอินดี จากการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะหรือเนื้อหาภาษาอินดีของผู้สอนภาษาอินดี ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไวยากรณ์ ศัพท์ ล่าม และแปล ซึ่งสรุปได้ว่าทักษะหรือเนื้อหาที่ผู้สอนภาษาอินดีมีความถนัดในอันดับ 1 คือการอ่านและการพูด อันดับ 2 การฟังและไวยากรณ์ และอันดับ 3 การเขียน ส่วนทักษะหรือเนื้อหาที่ผู้สอนภาษาอินดีมีความถนัดน้อยที่สุดอันดับ 1 คือ ล่าม อันดับ 2 การแปล อันดับ 3 ศัพท์

ทักษะภาษาอินดีที่ต้องการพัฒนา จากการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะหรือเนื้อหาภาษาอินดีของผู้สอน ภาษาอินดี ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไวยากรณ์ ศัพท์ ล่าม และแปล สรุปได้ว่า ทักษะที่ผู้สอนต้องการพัฒนา มากที่สุดสามอันดับแรก ได้แก่ ทักษะการพูด ทักษะล่าม และทักษะการฟัง (มากที่สุด ร้อยละ 69.23 และ 53.85) ส่วนทักษะทางด้านกรอ่านเป็นทักษะเดียวที่ไม่มีผู้สอนคนใดเลือกกว่าต้องการพัฒนา

ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาอินดี จากการวิเคราะห์พบว่าปัญหาและอุปสรรคในการ เรียนการสอนภาษาอินดีของผู้สอน จากปัญหาทั้งหมด ได้แก่ ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน ผู้เรียนไม่มีความ พร้อม จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียน เวลาสำหรับการเรียนการสอนน้อยเกินไป ขีดจำกัดด้านความรู้ภาษาอินดีของ ผู้สอน ขาดความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอน ขาดสื่อหรืออุปกรณ์การสอน ภาระงานโดยรวมของผู้สอนมาก เกินไป และสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม ซึ่งผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่าปัญหาในระดับมากที่สุดคือ ขาดการ สนับสนุนจากสถาบัน (ค่าเฉลี่ย 3.92) ส่วนที่ไม่เป็นปัญหาเลยคือ สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 2.23)

ทัศนคติต่อการเรียนการสอนภาษาอินดี ความจำเป็นในการศึกษาภาษาอินดีตามทัศนะของผู้สอน สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประการดังนี้ ประการแรกคือ เพื่อทำความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ อินเดีย ได้แก่ ทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมือง รวมถึงอิทธิพลทางวัฒนธรรมที่ไทยได้รับจากอินเดีย เพื่อ เรียนรู้รากของภาษาไทย ศิลปะ และวัฒนธรรมอื่นๆ ประการต่อมาคือ ประโยชน์ทางการท่องเที่ยว การศึกษา และการทำงาน เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศอินเดีย

3. ข้อมูลการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยของไทยที่ได้มาจากผู้เรียน

ในปัจจุบันจำนวนผู้เรียนภาษาอินดีมีค่อนข้างจำกัด โดยส่วนใหญ่เพศของผู้เรียนภาษาอินดี เพศหญิงมี จำนวนมากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 58.33 และ 41.67)

สาเหตุในการศึกษาภาษาอินดี จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่าผู้ที่เรียนภาษาอินดีเลือกเรียน ภาษาอินดีมากที่สุด เพราะความสนใจ (ร้อยละ 93.33) และหลักสูตรบังคับน้อยที่สุด (ร้อยละ 20.00) โดย ระดับการเริ่มศึกษาภาษาอินดีและทุกคนเริ่มต้นศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย (ร้อยละ 100.0)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอินดี ทางด้านความชอบวิชาภาษาอินดีผู้ที่เรียนภาษาอินดีใน มหาวิทยาลัยของไทยมีความชอบในระดับมากและมากที่สุด (ร้อยละ 70.00) โดยประโยชน์ของภาษาอินดี คือ ประโยชน์ในการศึกษาต่อ การทำงาน และประโยชน์ของในชีวิตประจำวัน สรุปได้ว่าผู้ที่เรียนภาษาอินดีคิดว่า ภาษาอินดีมีประโยชน์ในการศึกษามีจำนวนมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.26) และการทำงานอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.9) ส่วนการใช้ในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 3.3)

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอินดีของผู้เรียนได้แก่ ครูไทย ครูต่างประเทศ เพื่อน พ่อแม่หรือผู้ปกครอง และบุคคลในวงการบันเทิงหรือสื่อ สรุปได้ว่าผู้ที่เรียนภาษาอินดีได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอินดีในระดับมาก จากครูไทย (ค่าเฉลี่ย 4.16) ส่วนแรงจูงใจระน้อยที่สุดคือบุคคลในวงการบันเทิง/สื่อ (ค่าเฉลี่ย 2.3)

ทักษะภาษาอินดีได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สรุปลงได้ว่าผู้ที่เรียนภาษาอินดีมีทักษะภาษาอินดีด้านการเขียนในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.73) ส่วนการพูดในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.81) ความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอินดีในทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียน สรุปลงได้ว่าผู้ที่เรียนภาษาอินดีมีความต้องการปรับปรุงทักษะทางภาษาอินดีในระดับมากที่สุดคือ การพูด (ค่าเฉลี่ย 4.67) ส่วนทักษะที่ต้องการปรับปรุงน้อยที่สุดคือการอ่านและการเขียน (ค่าเฉลี่ย 4.2)

ปัญหาการเรียนภาษาอินดีของผู้เรียนภาษาอินดี สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ สื่อการเรียนการสอนหนังสือหรือตำราที่เกี่ยวกับภาษาอินดี ซึ่งมีน้อยมากยากต่อการศึกษาค้นคว้า

ท้ายสุดแล้วแนวโน้มการใช้ภาษาอินดีในอนาคต โดยการใช้ภาษาในอนาคตของผู้เรียน สรุปลงได้ว่าผู้เรียนภาษาอินดีประสงค์ศึกษาต่อทันทีในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.0) โดยจะเลือกศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.16) คาดว่าจะได้ใช้ภาษาอินดีเพื่อการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.96)

อภิปรายผล

1. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยของไทยปัจจุบัน

ปัจจุบันในหลายมหาวิทยาลัยมีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอินดี โดยหลักสูตรภาษาอินดีระดับปริญญาตรี มีการเปิดสอนทั้งวิชาพื้นฐาน วิชาโท และวิชาเลือกเสรี ส่วนในระดับปริญญาโท มีวิชาพื้นฐาน และวิชาสาขาเฉพาะด้านภาษา โดยการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในแต่ละมหาวิทยาลัย ส่วนมากเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล และมหาวิทยาลัยของรัฐบาล เพราะว่ามีมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐค่อนข้างมีอิสระมากกว่าในการจัดตั้งหลักสูตรเอง ส่วนมหาวิทยาลัยของรัฐแม้ว่า มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีอยู่บ้าง แต่ยังมีปัญหาอื่นๆ เช่น ปัญหาหลักสูตร และปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน เป็นต้น ในทางกลับกันมหาวิทยาลัยเอกชนไม่มีการเรียนการสอนภาษาอินดี เนื่องจากว่าภาษาอินดีไม่ได้มีความจำเป็นและตอบสนองตลาดมากเท่ากับภาษาอื่นๆ

ทางด้านการจัดสรรงบประมาณด้านการเรียนการสอนภาษาอินดี ในหลายมหาวิทยาลัยมี การจัดสรรตามความต้องการของภาควิชาที่รับผิดชอบการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ แต่ว่าภาษาอินดีมีความสำคัญน้อย ทำให้ขาดอำนาจในการจัดการงบประมาณ หรือได้รับงบประมาณน้อยกว่าภาษาอื่นๆ ทั้งนี้ในมหาวิทยาลัยบางที่มีนโยบายร่วมมือกับรัฐบาลหรือหน่วยงานต่างประเทศเพื่อการเรียนการสอนภาษาอินดี ทำให้ได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม หรือร่วมงานกับหน่วยงานต่างประเทศเสมอ อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างประเทศนี้เพื่อไปศึกษาและอบรมภาษาอินดีในประเทศอินเดียอีกด้วย

ทางด้านผู้สอนภาษาอินดี เพศชายมีจำนวนมากกว่าเพศหญิง ผู้สอนส่วนใหญ่มีอายุประมาณ 41-60 ปี และ อายุต่ำกว่า 30 ปีนั้นมีน้อยมาก เนื่องจากช่วงอายุนี้กำลังทำการศึกษาต่อทั้งในประเทศและนอกประเทศ

โดยวุฒิการศึกษาของผู้สอนภาษาอินดีส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาเอก ซึ่งไม่ได้จบทางด้านภาษาอินดีโดยตรง แต่ยังมีประสบการณ์อื่นๆ เกี่ยวกับภาษาอินดี เช่น การดูงาน การผ่านการอบรมภาษาอินดีจากประเทศอินเดีย การสอนภาษาอื่น อาทิ บาลี สันสกฤต ไทย เป็นต้น อีกทั้งผู้สอนส่วนใหญ่ได้ผ่านการประเมินความรู้ความสามารถทางภาษาอินดี และมีการพัฒนาทักษะภาษาอินดีของตนอยู่เสมอ ทำให้ผู้สอนภาษาอินดีนั้นได้กลายเป็นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอินดีของผู้เรียนมากที่สุด เห็นได้ว่าผู้สอนมีความเชี่ยวชาญและความสามารถในการสอนภาษาอินดี

2. ปัญหาและอุปสรรคที่พบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านปัญหาและอุปสรรคของการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดี สามารถอธิบายปัญหาและอุปสรรคที่พบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยได้ดังต่อไปนี้ โดยเกือบทุกมหาวิทยาลัยได้จัดวางความสำคัญของภาษาอินดีอยู่ในระดับต่ำ โดยหลักๆ เน้นไปที่ ภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เกาหลี สเปน เยอรมัน ฯลฯ เนื่องจากตอบสนองเศรษฐกิจมากกว่า ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีนั้นยังขาดการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ทั้งในเรื่องการจัดหาผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอินดี จำนวนผู้สอนน้อยเกินไป การประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อจำนวนผู้เรียน ฯลฯ อีกทั้งการศึกษาภาษาอินดีในระดับอุดมศึกษาที่ผ่านมาไม่มีความสำคัญมากพอสมควร เนื่องจากทัศนคติและมุมมองแบบเดิมๆ ของคนไทยที่มีต่ออินเดีย

ส่วนปัญหาและอุปสรรคที่พบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยที่พบมากที่สุด คือ จำนวนอาจารย์ผู้สอนมีน้อยมาก เนื่องจากผู้ที่สอนภาษาอินดีอยู่ในปัจจุบันนี้จำนวนมากนั้นไม่ได้จบการศึกษาตรงสาย และไม่ได้เรียนภาษาอินดีโดยตรงจึงขาดแคลนบุคลากรทางด้านนี้อยู่มาก อีกทั้งบางมหาวิทยาลัยผู้สอนบางคนจำเป็นต้องไปศึกษาต่อ ทำให้ภาษาอินดีในบางมหาวิทยาลัยปิดตัวลง หรือบางมหาวิทยาลัยให้ผู้สอนที่ไม่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาอินดีเท่าที่ควรมาสอนแทน เป็นต้น ทั้งนี้แล้วผู้สอนภาษาอินดียังมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนที่รับผิดชอบ เช่น งานหัวหน้าภาควิชา หัวหน้าสาขาวิชา ผู้ประสานงานวิชา งานอาจารย์ที่ปรึกษา ผลิตผลงานทางวิชาการของผู้สอนมีการนำเสนอผลงานทางวิชาการ และเขียนบทความ อีกทั้งผู้สอนมีการวางแผนการสอนเป็นประจำและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรหรือการเรียนการสอนเป็นประจำ เป็นต้น ส่วนการจัดการประชุมหรือสัมมนาหัวข้อที่เกี่ยวกับภาษาอินดีและการสอนภาษาอินดีในประเทศไทยนั้นมีน้อยมาก ผู้สอนไม่มีเวลาและขาดการสนับสนุนในการเขียนตำรา หรือหนังสือเกี่ยวกับภาษาอินดีอย่างจริงจัง ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้เรียนอย่างมาก เช่น การเรียนในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน หากผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนในชั้นเรียน และไม่สามารถค้นคว้านอกห้องเรียนได้ ทำให้ผู้เรียนไม่มีช่องทางในการพัฒนาทักษะของตน

ปัญหาทางด้านผู้เรียน ผู้เรียนภาษาอินดีทุกคนเริ่มเรียนภาษาอินดีในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งเหตุผลที่เรียนภาษาอินดีของผู้เรียนคือ ความสนใจในภาษาอินดีมากที่สุด เนื่องจากประเทศไทยมีความน่าสนใจทั้งการ

ท่องเที่ยว เศรษฐกิจ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม อีกทั้งประเทศไทยยังไม่มีหลักสูตรภาษาอินดีในระดับชั้นอื่น เช่น มัธยมศึกษา ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่รู้จักภาษาอินดีจากสถาบัน จำนวนผู้เรียนภาษาอินดีในแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นมีน้อย ในทางกลับกันบางมหาวิทยาลัยแม้ว่ามีผู้เรียนจำนวนมาก แต่ที่ผู้สอนน้อยเกินไป ซึ่งสาเหตุหนึ่งมาจากส่วนใหญ่ภาษาอินดีเป็นวิชาเลือกเสรี หรือวิชาโท ทำให้ไม่เป็นที่รู้จักพอสมควร ขาดการสนับสนุน และการประชาสัมพันธ์จากมหาวิทยาลัย ทำให้หลายมหาวิทยาลัยในสาขาวิชาภาษาอินดีต้องทำการประชาสัมพันธ์ด้วยตนเอง นอกจากนี้ทางด้านการเรียนการสอนในหลักสูตรตามความคิดเห็นของผู้ที่เรียนภาษาอินดี โดยผู้เรียนนั้นต้องการปรับปรุงทักษะทางการพูดมากที่สุด ดังนั้นเห็นได้ว่า ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในหลักสูตรคือ การพูด หรือการสนทนา เนื่องจากผู้สอนส่วนใหญ่เป็นชาวไทย แม้จำนวนหนึ่งมีประสบการณ์การศึกษาในประเทศอินเดีย แต่ก็ไม่สามารถสอนทักษะในการพูดให้แก่ผู้เรียนได้มากเท่าที่ควร ซึ่งปัญหาดังกล่าวข้างต้นส่งผลต่อผู้เรียนที่มีความสนใจและต้องการเรียนภาษาอินดี

3. ปัจจัยหรือแนวทางที่จะส่งเสริมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัย

ปัจจัยหรือแนวทางที่จะส่งเสริมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยตามความคิดเห็นของผู้บริหาร คือ แนวทางส่งเสริมการเรียนการสอนระดับภายใน และส่งเสริมระดับภายนอก โดยแนวทางการส่งเสริมระดับภายในนั้นมหาวิทยาลัย เช่น จัดตั้งหลักสูตรอินดีที่มีความทันสมัย สอดคล้องกับยุคสมัย พัฒนาศักยภาพผู้สอน ควรมีเจ้าของภาษาสอนร่วมกับครูที่เป็นคนไทย และแนวทางส่งเสริมระดับภายนอก เช่น ร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการหาทุนสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ และการศึกษาต่อของนักศึกษา รวมถึงการฝึกงานของนักศึกษาในอนาคต ฯลฯ เห็นได้ว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มีความต้องการให้ภาษาอินดีมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น โดยเน้นไปที่ การส่งเสริมในมหาวิทยาลัยทางด้านการจัดการเรียนการสอนกับผ่านผู้สอนภาษาอินดี และการส่งเสริมทางด้านความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกหรือระหว่างประเทศ ซึ่งสามารถพัฒนาผู้เรียนและผู้สอนให้มีทักษะภาษาอินดีในด้านต่างๆ และนำไปใช้ในอนาคตได้

ส่วนปัจจัยหรือแนวทางที่จะส่งเสริมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยตามความคิดเห็นของผู้สอนคือ การได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย และการพัฒนาทักษะภาษาอินดี โดยจัดกิจกรรมเสริมทักษะให้ผู้เรียน ส่วนเนื้อหาหรือทักษะที่ผู้สอนควรเน้นในการเรียนการสอนภาษาอินดี คือ การพูดและการฟัง เห็นได้ว่าการพูดและการฟังนั้นเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ยังคงบกพร่องในการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในปัจจุบัน

สำหรับปัจจัยหรือแนวทางที่จะส่งเสริมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีในมหาวิทยาลัยสำหรับนักศึกษา คือ การทำกิจกรรมอื่นๆ ควบคู่ไปกับการเรียนการสอน เช่น การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ รองลงมาคือ การร้องเพลง การเล่าเรื่อง การพูดหน้าชั้นเรียนในที่ชุมชน การเล่นเกม และการเล่นเกมทางภาษา เป็นต้น ดังนั้นแล้ว ปัญหาอีกประการสำหรับผู้เรียนคือ หนังสือ และตำราที่มีน้อยมาก ซึ่งนอกจาก

ตำราเรียนในชั้นเรียนแล้วผู้เรียนแทบไม่สามารถหาหนังสือเพิ่มเติมได้จากห้องสมุด ท้ายสุดแล้วปัญหานี้จะกลายเป็นอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอินดีของผู้เรียนต่อไป

4. การนำภาษาอินดีไปใช้ในปัจจุบัน

ปัจจุบันผู้ที่ใช้ภาษาอินดีในชีวิตประจำวันมีอยู่เพียงผู้เรียนจำนวนน้อย และผู้สอนภาษาอินดี ส่วนใหญ่แล้วภาษาอินดีถูกใช้ในการเรียนในชั้นเรียนเสียเป็นส่วนใหญ่ การนำภาษาอินดีไปใช้ในปัจจุบันสำหรับผู้เรียนภาษาอินดี โดยผู้เรียนภาษาอินดีได้ใช้ภาษาอินดีในชั้นเรียนมากที่สุด เช่น การสอบในชั้นเรียน และการฟัง พูด อ่าน เขียน แต่ทว่าการใช้ภาษาอินดีในกิจกรรมอื่นๆ ค่อนข้างน้อย เช่น ดูภาพยนตร์ เพลง การเล่าเรื่อง อินเทอร์เน็ต ฯลฯ เนื่องจากผู้เรียนจำนวนหนึ่งไม่ได้มีความจำเป็นในการเรียนภาษาอินดีเพื่อศึกษาหรือทำงานทางด้านนี้โดยตรง หรือการศึกษาในระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะเป็นเพียงวิชาโท หรือวิชาเลือกเสรีไม่เพียงพอที่ทำให้ นักศึกษาสามารถนำภาษาอินดีไปใช้ในลักษณะดังกล่าวได้อย่างรวดเร็ว ผู้เรียนบางคนเรียนภาษาอินดีเพียงขั้นต้น ทำให้ไม่สามารถเข้าใจและนำภาษาอินดีไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพราะว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่เป็นวิชาเลือกเสรี หรือวิชาโท ทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับการศึกษาอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ทางด้านความพร้อมในการใช้ภาษาอินดีของผู้เรียนที่มีความประสงค์ที่จะเรียนต่อทางด้านภาษาอินดีทั้งในและต่างประเทศ หรือผู้ที่ต้องการใช้ภาษาอินดีในการทำงาน มีความพร้อมระดับกลาง ซึ่งยังคงต้องการทักษะภาษาอินดีไปใช้อยู่จำนวนมาก

ในทางกลับกันการนำภาษาอินดีไปใช้ในปัจจุบันของผู้สอนนั้น นอกจากการสอนภาษาอินดีแล้ว ผู้สอนจำนวนหนึ่งได้ใช้ภาษาอินดีในงานทางวิชาการ การเขียนบทความ แต่งเรียบเรียงตำราหรือเอกสารคำสอน งานแปล งานวิจัยและอื่นๆ และผู้สอนจำนวนมากยังใช้ภาษาอินดีในกิจกรรมดังนี้ ได้แก่ อ่านตำรา สืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตฟังเพลง/ดูภาพยนตร์ภาษาอินดี อ่านหนังสือ/สิ่งพิมพ์ภาษาอินดี เป็นต้น โดยผู้สอนภาษาอินดีนั้นส่วนใหญ่มีการพัฒนาภาษาอินดีอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะ

ด้านหลักสูตรและสื่อการสอน

1) ควรจัดตั้งหลักสูตรสาขาวิชาเอกภาษาอินดี เนื่องจากอินเดียเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรมาก เป็นลำดับสองของโลก ตลอดจนในด้านของเศรษฐกิจมีอัตราการเติบโตอย่างก้าวกระโดด การเปิดหลักสูตรภาษาอินดีขึ้นในประเทศไทยให้ก้าวทันทิศทางและการเปลี่ยนแปลงของโลกจึงมีความจำเป็นไม่น้อย

2) การจัดการเรียนการสอนภาษาอินดีควรมุ่งเน้นเรื่องการฟังและการพูดให้มากที่สุด เพราะจุดอ่อนของผู้เรียนและผู้สอนส่วนใหญ่อยู่ที่ทักษะทั้งสองประการนี้ การสื่อสารในปัจจุบันมีความรวดเร็ว ต้องโต้ตอบกันแบบทันควัน การจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังการพูดที่ดีขึ้นควรจะเริ่มโดยการมีครูผู้สอนเจ้าของภาษามาช่วยสอน

3) ควรให้มีการสนับสนุนตำรา หนังสือ เอกสารประกอบการสอน เอกสารคำสอนทางด้านภาษาอินดี เนื่องจากปัจจุบันหนังสือหรือตำราที่เป็นภาษาไทยทางด้านนี้ซึ่งเป็นคู่มือสำหรับผู้เรียนยังขาดแคลนอยู่มาก

ด้านผู้สอนและผู้เรียน

- 1) ควรสนับสนุนให้มีอาจารย์ผู้สอนเจ้าของภาษาสอนร่วมกับอาจารย์คนไทย
- 2) ควรมีการเสริมความรู้ ทักษะ และพัฒนาด้านการวิจัยให้กับอาจารย์ผู้สอน
- 3) ควรสร้างบุคลากรทางด้านนี้ เนื่องจากผู้ที่จบด้านภาษาอินดีโดยตรงยังมีน้อยมากในประเทศไทย

ด้านความร่วมมือ

1) ส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษามีการประสานงานร่วมมือและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาอินดีระหว่างกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ

2) ส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาสนับสนุนการให้โอกาสนักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอินดีมากขึ้น เช่น การแลกเปลี่ยนนักศึกษา การส่งนักศึกษาเข้าอบรมระยะสั้นที่ประเทศอินเดียอยู่เสมอ เพื่อสร้างโอกาสพัฒนา ศักยภาพทางภาษาอินดี

เอกสารอ้างอิง

กรมเอเชียใต้ ตะวันออกกลางและ แอฟริกา. (2553). *ความสัมพันธ์ระหว่างอินเดีย-ไทย*. สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม 2559. จาก <http://www.mfa.go.th/sameaf/th/other/8513/92062> สาธารณรัฐอินเดีย.html

จิรพัฒน์ ประพันธ์วิทยา. (2548). *พูดภาษาอินดีกับสถานการณ์ต่างๆ ในอินเดีย (คำปรารภ)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ฟ้าอภัย.